

Ruben Schuring

ROBERT BIESE WIG

Punctualiteit en lekker inlocken

Misschien heeft Robert Biese wig (27) zijn voortvarende loopbaan – onder meer als drummer bij Boris met endorsements bij grote merken als Tama en Meinl – wel aan zijn moeder te danken. Hij had net zijn draai gevonden in de scene van geboortestad Hamburg toen moeders hem terugstuurde naar school. 'Ik zei: dat is goed mama.'

'Eigenlijk wilde ik in Hamburg blijven. Ik was daar goed aan het netwerken', vertelt de Duitser in behoorlijk soepel Nederlands. 'Een vriendin van mij vroeg of ik meeding naar Arnhem. Zij wilde op het conservatorium studeren. Ik wist het niet. Tot ik zag dat René Creemers daar les gaf. Ik had hem met The Drumbassadors zien spelen en vond dat erg cool. Dus ging ik met haar mee. Onvoorbereid, dat wel. Ik had geen idee wat ik moest

doen. Van de theorie wist ik helemaal niets. Toch mocht ik door.'

In 2007 studeerde Biese wig af. 'Ik had een geweldige tijd in Arnhem. En René vond het allemaal te gek!

Dennis Chambers is een van zijn grote helden. Vooral ook omdat hij werd aangeprezen door een andere grote held: Boris Recke, Biese wig's eerste drumleraar. De Chambers-video *In The Pocket* werd een standaardwerk voor de jonge drummer. 'Dennis Chambers heeft een soort coolness, die is ongeëvenaard. Hij zit zo relaxt achter z'n drums en ondertussen doet hij de heftigste dingen. Ik probeerde hem na te doen, zelfs met een spiegel naast m'n drumstel.'

Over invloeden gesproken: het begon allemaal na het horen van *In The Air Tonight* van Phil Collins.

Biese wig nam drumles, speelde bij een kinderkoor – 'schattig was dat' – en in een kerkbandje. Hij luisterde veel naar hiphop, gospel en de fusion die zijn leraar hem voorschotelde. In de muziek van Mary J. Blige zag hij al deze invloeden samenvloeien. 'Haar drummer speelde ook net als Dennis Chambers. Michael Clemons heet hij. Afgelopen jaar mocht ik met hem spelen tijdens een clinic. Dat was helemaal te gek! Hij daagde me een beetje uit, maar... (lachend) ik durfde niet...'

Zijn aanstelling als drummer bij Boris kwam tot stand via het Arnhemse conservatoriumnetwerk. Hij mocht komen jammen in Haarlem. En het klikte, vooral met gitarist Marcus Machado uit New York, met wie Biese wig een passie voor Amerikaanse gospel deelt. 'Ze vonden het heel leuk en gezellig',

klinkt zijn ontwapenende terugblik op die middag. 'En toen was ik de nieuwe drummer.'

Voor de toekomst heeft Robert Biese wig plannen te over. Hij wil de wereld ontdekken en vooral veel spelen. Bandgenoten kunnen altijd vertrouwen op zijn punctualiteit en vette groove. 'Als ze lekker kunnen inlocken, dan heb ik m'n job gedaan.' (Rienk Wopereis)

www.myspace.com/r2biesewig

MARCO MUHRING

Marco Muhring (19) studeert bedrijfscommunicatie en is drummer van I Kissed Charles, een frisse, jonge popband uit Meppel. Debuutalbum *This Is Not Romantic* ligt sinds december vorig jaar in de winkels.

Tja, voorbeelden... Muhring wist dat de vraag zou komen. Voorbeelden... Het is even stil. 'Ik heb er vanmiddag een tijdje over na zitten denken, maar ik heb niet zo veel voorbeelden. Geen vaste drummers waar ik heel erg op wil lijken. Je wilt toch juist op niemand lijken, als drummer?'

Het begon allemaal met de keuze voor een instrument. Na een blokfluitcursus op de basisschool – om kennis te maken met muziek – zou het saxofoon, keyboard of drums worden. Saxofoon viel al snel af – dat was niet stoer genoeg – en toen de vader van een buurmeisje zei dat je met drummen veel meer meisjes kon krijgen dan met keyboard, was de keuze snel gemaakt. 'Ik had les en speelde snaredrum in een fanfare. Daar leer je wel de basis, maar ik vond het saai. En op de muziekschool werd ik klaargestoomd voor een drumband. Dat was niet wat ik wilde, dus besloot ik te stoppen met les.'

Muhring was elf jaar oud in die tijd. Daarna, op de middelbare school, leerde hij zichzelf spelen door vooral veel mee te spelen met bands als Rage Against The Machine, Korn en de Red Hot Chili Peppers.

'Iedereen was een beetje alto toen, en ik ook.'

En toen kwam I Kissed Charles, in september 2006. Zangeres Charlot Henzen (18) en Muhring speelden al in een coverband, maar het werd tijd voor een eigen groep. Samen met gitarist Brian Esselbrugge (ex-The Girls) en bassist Joris Taal begon de formatie aan een gestage opmars. Ze deden mee aan de Drentse popprijs, werden ver-

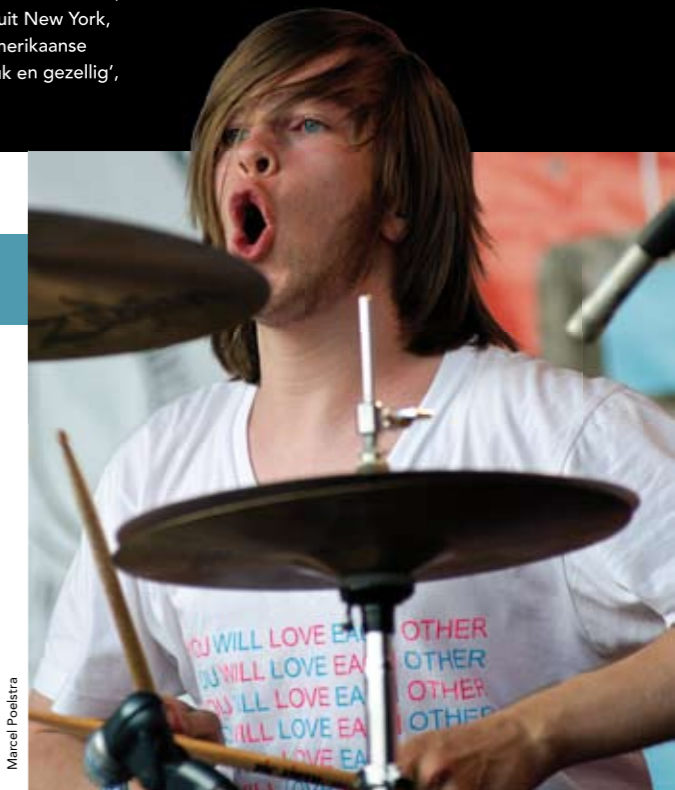
Aanstekelijke deuntjes en pompen

kozen tot 3FM Serious Talent en speelden op festivals en poppodia. Het succes van de band? 'Dat heeft ook te maken met onze leeftijden, denk ik. Mensen vinden het imposant dat zo'n jonge band zoiets presteert. Maar de muziek doet het ook, natuurlijk. Het zijn aanstekelijke deuntjes op het keyboard, en toch zijn het volwassen liedjes.'

Muhring's spel is energiek, fris, raak. 'Het heeft veel van moderne poppunk. Daar heb ik veel naar geluisterd en dat

neem je onbewust over. Het moet ook energie hebben, bassdrum en bas moeten lekker pompen. Niet te veel hetzelfde zijn, zeker live niet. Ik stoer me aan drummers die elke keer precies dezelfde break spelen, op precies hetzelfde moment, alsof het is geknipt en geplakt. Drummen is juist iets waar je al je creativiteit in kwijt kunt.' (Pieter Sabel)

www.myspace.com/ikissedcharles

Marcel Poelstra

Remco Brinkhuis

JORNT JAN BRAS

Beste Muzikant en muziek schrijven

Hij won de prijs voor Beste Muzikant tijdens de Grote Prijs 2009 met de band Anni-K. Verder drumt Jornt Jan Bras bij La Boutique Fantastique en treedt hij op als eenmansproject Boom Boom du Terre. Binnenkort vertrekt hij voor twee maanden naar Indonesië om kendang drums te studeren op Bali.

'Met Anni-K ben ik eigenlijk meteen na de finale van de Grote Prijs gestopt. Dat was zo afgesproken, hoor. Annika (songwriter-zangeres Anni-K; red.) vroeg mij of ik in haar band wilde drummen, maar ik kon het niet combineren met mijn studie. Ze moest zelf ook eindexamen doen aan het conservatorium, en daar wilde ik haar best bij helpen. Zo kwam ik

toch tijdelijk in haar band terecht. In die tijd schreef ze zich ook in voor de Grote Prijs. Ik heb toen een voorronde en een halve finale gespeeld, en voor je het weet zit je dan toch tot diep in december aan vast, haha.'

'Tijdens de finale moesten we als eerste band spelen. Vlak voordat we op moesten, hoorden we dat er een prijs van duizend euro te verdienen was voor de Beste Muzikant. Ik heb hard gewerkt om die prijs binnen te halen. Had ik het verwacht? Ik wist dat ik goed had gespeeld, maar ook dat ik een paar foutjes had gemaakt. Je weet het nooit natuurlijk...'

Met zijn eenmansproject Boom Boom du Terre maakt Bras elektronische, dansbare muziek, een stijl

waar hij voor zijn tijd op het conservatorium weinig mee had. 'Ik heb als lichttechnicus in Rotterdam tien jaar lang het licht verzorgd op festivals en dancefeesten. Zo groeide ik er langzaam in. Moet ook wel natuurlijk; zes uur lang licht doen voor iets wat je niet trekt, is niet vol te houden. Ik kwam in aanraking met mensen die apparaten gebruiken om muziek te maken, en uiteindelijk ben ik het zelf ook gaan doen. Een laptop gekocht en jarenlang met Reason zitten spelen. En daarmee dan je ensembles op het conservatorium lastigvallen, haha. De computer mee laten lopen met extra geluiden; dat werk.'

'Op het conservatorium heb ik ook veel muziek gemaakt die ik eigenlijk niet leuk vond. Drummen is het mooiste wat er is, maar ik ontdekte al snel

dat drummen alleen echt leuk is als je muziek maakt waar je volledig achter staat. Dan kun je zo goed worden dat je kunt kiezen waar je gaat drummen, of – zoals ik heb gedaan – meer met componeren bezig zijn. Muziek schrijven, en dan daarbij drummen; of muziek schrijven voor theater.'

En die trip naar Bali? 'Dat is een masterstudie als verdieping op mijn studie drums. Het is eigenlijk gewoon onderzoek. Ik krijg er les van een volleerd kendang-speler, en ik heb gehoord dat ze daar niets opschrijven, maar alles gewoon voordoen. Dat wordt nog opletten geblazen!' (Vincent van der Horst)

www.jornt.nl